

MITT VASALOPP 1963

Att åka Vasaloppet är en utmaning som lockar många skidåkare. 1963 åkte förutom jag själv, Sven Söderqvist och Evert Bergström, representerade Sillre IF för första gången. Tävlatt på skidor hade jag gjort i många år tidigare och nu var det på nytt att lägga sig i hårdträning. Åkte ca 60 mil, var väl förberedd med målsättningen att klara medaljen. Den utdelades till alla som kom i mål inom segrartiden + 50 %. Segrartiden låg oftast omkring 5 timmar. Året innan hade Janne Stefansson vunnit på 5.07. Det borde räcka om jag åkte i mål på ungefär 7 timmar, det borde inte vara något större problem.

Vidar Viksten i Vasaloppsspåret även 1965. Foto Wäster-bild

Minus 25 grader

Vi åkte ner på lördag och David Persson från Sillre var vår chaufför. Vi låg över på golvet i en gymnastiksal. Omöjligt att sova, det var spänning och oro i luften, ett ständigt spring bland alla åkare. Min lånade luftmadrass läkte som ett såll så vilan blev kort. Morgonen var klar och kall -25, rapporterna talade om varmare väder frampå dagen. Skidorna hade vi vallat dagen innan, det var bara kallvalla som gällde. Åkte i god tid upp till starten, tyckte vi själva, men där stod redan startklara åkare i flera led i de olika fallorna. Som förstagångs åkare fick vi hålla tillgodo

med en plats i sista startgrupp. Det var en brokig skara deltagare både när det gällde utrustning och skidvana. Antalet anmälda detta år var 3868.

Magproblem

Plötsligt utan förvarning började massan röra sig framåt. Här fanns inte plats för artighet, här gällde det bokstavligen att försöka slå sig fram och samtidigt värna om sin egen utrustning. Över det långa startfältet gick det dock ganska bra, men efter vägövergången blev det tvärstopp. Här var det bara att vänta på tur tills någon plats blev ledig i de fåtal uppkörda spår som fanns. Jag kryssade mellan spåren för att komma fram, det gick alldeles för sakta enligt min mening. Skidorna gick fint, bra fäste och glid, höll bra tempo utan större ansträngning. Bland många välmentade råd som jag hade fått, var det viktigaste att äta och dricka rejält vid varje kontroll. Det passade mig väldigt illa, fick problem med magen och efter Evertsberg drack jag bara sockervatten.

Varmare väder

Det blev efterhand sakta varmare, glidet var skapligt men fästet blev allt sämre. Före Oxberg var jag tvungen att valla om, tog upp den burk jag hade i fickan och upptäckte då att jag hade med mig samma valla som jag hade på skidorna förut? Strök på ett tjockt lager under för fästet och åkte vidare. Lite bättre blev det, men efter ytterligare någon mil var skidorna om möjligt ännu bakhalare. Snön började bli kram, vallade om än en gång och det var inte lätt att få fast kallvallen på blöta skidor. I uppförlöperna åkte jag mellan spåren och där fäste det lite bättre. De kommande milen blev slitsamma. Kombinationen av att bli omåkt av de jag tidigare kört förbi, hopplöst bakhala skidor, se den eftertraktade medaljen flyga sin kos, kom mig att bli väldigt trött. Fick saxa uppför varje backe men tanken på att bryta loppet fanns inte. Åkte bokstavligen in i den så kallade väggen och kom i mål på tiden 9.21.54. Per Elofssons många år senare klassiska uttalande - Det är bara bryta ihop och komma igen - skulle ha passat väldigt bra den där gången 1963.

Vidar Viksten

PS. Mina tävlingskollegor från Sillre IF fick i likhet med mig ägna mycken energi åt sambandet väder och valla denna Vasaloppssöndag. Det går ju som bekant inte alltid som man tänkt sig! DS.